

Nikajskocařihradské vyznání víry

Vzniklo rozšířením Nikajského symbola a přijato na druhém všeobecném sněmu v Konstantinopoli (381).

Věřím v jednoho Boha, Otce, Vševládce, Stvořitele nebe a země, všeho viditelného i neviditelného.

I v jednoho Pána, Ježíše Krista, Syna Božího, jednorozeného a z Otce zrozeného přede všemi věky. Světlo ze Světla, Boha pravého z Boha pravého, rozeného, nestvořeného, jednobytného s Otcem, skrze něhož vše učiněno bylo.

Jenž pro nás lidi a pro naše spasení sestoupil s nebe, vtělil se z Ducha Svatého a Marie Panny a člověkem se stal. Jenž za nás ukřižován byl pod Pontským Pilátem, trpěl a pohřben byl. A třetího dne vstal z mrtvých podle Písem. Vystoupil na nebesa a sedí po pravici Otce. A znovu přijde se slávou soudit živé i mrtvé; jeho Království nebude (mít) konce.

I v Ducha Svatého, Pána, oživujícího, jenž z Otce i Syna vychází a s Otcem i Synem spoluctěn a spoluoslavován jest a mluvil skrze proroky.*

I v jednu svatou, obecnou a apoštolskou Církev. Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů. Očekávám vzkříšení mrtvých a život věku budoucího. Amen.

* „i Syna“ (filioque) není obsaženo v řeckém textu, jde o pozdější vsuvku (z r. 589 na sněmu v Toledu) – pravoslaví věří, že Duch svatý vychází z Otce skrze Syna (Synem je udělován). Na Západě se naopak věří, že Duch svatý vychází z Otce i Syna. V pojetí Západních Otců je zdůrazněna především rovnost osob (proti ariánům), ale hrozí, že třetí osoba bude pojata jako pouhý vztah mezi Otcem a Synem. Na Východě je zase více kladen důraz na to, že Otec je příčinou, ale hrozí, že status Syna a Ducha bude snížen.